

Bruxelles, 6.4.2020
COM(2020) 134 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU
privind punerea în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 1219/2012 de stabilire a unor
dispoziții tranzitorii pentru acordurile bilaterale de investiții încheiate între state
membre și țări terțe

1. Introducere

Ca urmare a intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona la 1 decembrie 2009, Uniunea a dobândit competență exclusivă în domeniul investițiilor străine directe. Înainte de această dată, timp de mai multe decenii, statele membre au negociat și au încheiat cu țări terțe un număr semnificativ de acorduri bilaterale de investiții care cuprind dispoziții privind protecția investițiilor pentru investițiile străine directe. Deși aceste acorduri au rămas valabile în temeiul dreptului internațional public, s-a considerat că este necesar să se clarifice relația lor cu dreptul și cu politica Uniunii și să se asigure securitatea juridică. S-a considerat adecvată menținerea în vigoare a acordurilor respective până la înlocuirea lor progresivă cu acorduri de investiții ale Uniunii. De asemenea, a fost necesară stabilirea procedurilor și a condițiilor relevante în temeiul cărora statele membre ar fi autorizate să încheie cu țările terțe noi acorduri sau să le modifice pe cele existente.

În acest context, Parlamentul European și Consiliul au adoptat Regulamentul (UE) nr. 1219/2012 de stabilire a unor dispoziții tranzitorii pentru acordurile bilaterale de investiții încheiate între state membre și țări terțe¹. Regulamentul a intrat în vigoare la 9 ianuarie 2013.

Astfel cum se prevede la articolul 15 din regulament, prezentul raport al Comisiei către Parlamentul European și Consiliu oferă o descriere a regulamentului și a punerii sale în aplicare în perioada cuprinsă între 9 ianuarie 2013 și 31 decembrie 2019. În conformitate cu articolul 15, raportul oferă, de asemenea, o prezentare generală a notificărilor primite din partea statelor membre și a autorizațiilor acordate de Comisie. În temeiul articolului 15 alineatul (2), raportul abordează, de asemenea, întrebarea privind necesitatea aplicării în continuare a mecanismului de autorizare prevăzut la capitolul III din regulament.

În conformitate cu angajamentul său de a asigura un nivel ridicat de transparență a politicii comerciale și de investiții a UE, Comisia și-a anunțat, la 18 februarie 2020, intenția de a publica, de acum înainte, toate deciziile de punere în aplicare ale Comisiei cu privire la autorizațiile acordate statelor membre pentru acordurile bilaterale de investiții. Deciziile sunt publicate pe site-ul web al DG TRADE. Anterior, Parlamentul European și Consiliul primeau deja informații în mod regulat, prin intermediul rapoartelor Comisiei privind autorizațiile acordate statelor membre.

2. Descrierea regulamentului

Acorduri „menținute în vigoare”

Regulamentul clarifică statutul juridic al acordurilor bilaterale de investiții semnate de statele membre *înainte* de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona sau înainte de data aderării lor la UE, prin instituirea unui mecanism (a se vedea capitolul II, articolele 2-6) pentru ca statele membre să notifice toate acordurile pe care doreau să le mențină în vigoare (sau să le permită intrarea în vigoare). Acest proces este denumit și „menținere în vigoare”. Regulamentul se referă la procesul de înlocuire progresivă a acordurilor bilaterale de investiții cu acorduri la nivelul Uniunii și prevede, în plus, faptul că acordurile bilaterale pot fi menținute în vigoare până la intrarea în vigoare a unui acord încheiat între Uniune și aceeași țară terță.

¹ JO L 351, 20.12.2012, p. 40.

Condiții pentru autorizarea negocierilor, a semnării și a încheierii de noi acorduri

Articolele 7-11 stabilesc procedura și condițiile în care statele membre pot fi autorizate să inițieze negocieri cu o țară terță pentru a modifica un tratat bilateral de investiții existent sau pentru a încheia unul nou, precum și să semneze și să încheie un astfel de acord. Articolul 12 stabilește dispoziții pentru autorizarea statelor membre în vederea încheierii sau a menținerii în vigoare a acordurilor bilaterale de investiții semnate *după* intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona și *înainte* de intrarea în vigoare a regulamentului (și anume între 1 decembrie 2009 și 9 ianuarie 2013).

O autorizație nu poate fi acordată în cazul în care, la nivelul UE, se desfășoară deja negocieri privind investițiile cu aceeași țară terță sau în cazul în care Comisia a prezentat (sau a decis să prezinte) o recomandare de deschidere a unor astfel de negocieri. Alte condiții pentru ca unui stat membru să i se acorde o autorizație din partea Comisiei pentru a deschide negocieri cu o țară terță sunt: acordul este compatibil cu dreptul Uniunii și cu repartizarea competențelor între Uniune și statele membre; acordul este în concordanță cu principiile și obiectivele de acțiune externă ale Uniunii și acordul nu constituie un obstacol major în calea negocierii sau a încheierii unor acorduri bilaterale de investiții cu țări terțe de către Uniune.

Comisia acordă deciziile de autorizare în conformitate cu procedura de consultare. Deciziile de punere în aplicare ale Comisiei sunt necesare atât pentru deschiderea negocierilor (procedura prevăzută la articolul 9), cât și pentru semnarea și încheierea acordurilor bilaterale de investiții (procedura prevăzută la articolul 11) de către statele membre.

Abordarea statelor membre în ceea ce privește tratatele bilaterale de investiții

Articolul 13 din regulament stabilește dispoziții privind cooperarea dintre Comisie și statele membre în ceea ce privește funcționarea tratatelor bilaterale de investiții, inclusiv în ceea ce privește mecanismele acestora de soluționare a litigiilor. Statele membre au obligația de a informa Comisia și de a coopera cu aceasta în cazul în care primesc o solicitare de consultare sau o notificare privind o reclamație din partea unui investitor sau a unei țări terțe în temeiul unui tratat bilateral de investiții care intră sub incidența regulamentului sau în cazul în care statele membre intenționează să inițieze proceduri de soluționare a litigiilor împotriva unei țări terțe.

3. Punerea în aplicare a regulamentului

3.1 *Acorduri prelabile Tratatului de la Lisabona care au fost „menținute în vigoare”*

Ca urmare a intrării în vigoare a regulamentului, statele membre au notificat 1 360 de acorduri bilaterale de investiții, prelabile Tratatului de la Lisabona, pe care doreau să le mențină sau să le permită intrarea în vigoare. Lista acordurilor bilaterale de investiții menținute în vigoare

a fost publicată în *Jurnalul Oficial* la 8 mai 2013.² Această listă este actualizată prin publicații periodice³.

Această listă arată că statele membre au încheiat acorduri bilaterale de investiții pe parcursul mai multor decenii. Din listă rezultă, de asemenea, că numărul de acorduri încheiate de fiecare stat membru variază în mod considerabil: În 2013, statele membre care au încheiat cel mai mare număr de acorduri au fost Germania (123), Italia (113), Franța (93), Regatul Unit (93), Țările de Jos (86), Belgia și Luxemburg (81) și Spania (63).

În mod similar, distribuția geografică a acordurilor este diversă și nu poate fi identificat niciun model general. Mai multe state membre sunt mari exportatoare de capital și, prin urmare, au încheiat acorduri bilaterale de investiții cu țări terțe în mai multe părți ale lumii începând din anii 1960. Statele membre din Europa Centrală și de Est au încheiat acorduri bilaterale de investiții în perioada de tranziție politică și economică din anii 1980 și 1990, în special cu țările OCDE (de exemplu, Australia, Canada, Norvegia, Elveția și SUA). De asemenea, numeroase state membre au încheiat acorduri bilaterale de investiții cu diferite țări din fosta Uniune Sovietică (inclusiv cu Kazahstan, cu Rusia și cu Ucraina) și cu țările din Balcanii de Vest. Aproape toate statele membre au încheiat acorduri bilaterale de investiții cu China și cu Coreea. Un număr substanțial de acorduri au fost încheiate și cu țările sud-mediteraneene (de exemplu, Algeria, Egipt, Maroc, Tunisia), cu Turcia, cu mai multe țări din America Latină (de exemplu, Argentina, Chile, Paraguay și Peru) și cu unele state din Golf (Iran, Kuweit, Qatar, Emiratele Arabe Unite și Arabia Saudită), precum și cu diverse țări din Asia (India, Indonezia) și din Africa (cum ar fi Angola, Nigeria și Africa de Sud).

Din motive de transparență și în conformitate cu capitolul II articolul 4 din regulament, Comisia publică anual o listă actualizată și consolidată⁴ a tuturor acordurilor bilaterale de investiții semnate și încheiate de statele membre.

3.2 Cereri notificate și autorizații acordate

Cereri de autorizare pentru deschiderea negocierilor oficiale (articolul 9)

În perioada 2013-2019, Comisia:

- a primit în total 304 cereri de autorizare a deschiderii negocierilor oficiale privind noi acorduri bilaterale de investiții sau modificări la acordurile existente;
- a acordat 241 de autorizații, dintre care 164 au fost pentru noi acorduri și 77 pentru modificări ale acordurilor existente;

² JO C 131. Trebuie menționat faptul că în lista publicată încă nu a fost luată în considerare aderarea Croației la UE (care a avut loc la 1 iulie 2013). Cu toate acestea, cifra menționată anterior, și anume 1 360 de acorduri bilaterale de investiții menținute în vigoare, cuprinde toate notificările primite din partea statelor membre în temeiul articolului 2 (inclusiv notificările transmise de Croația după aderarea sa).

³ Cea mai recentă listă a acordurilor bilaterale de investiții a fost publicată la 13 iunie 2019 (JO C 198). De asemenea, sunt luate în considerare noile acorduri încheiate începând din 2013, precum și acordurile care au expirat, care au fost reziliate sau care nu au fost reînnoite începând din 2013. Numărul actual de acorduri este de 1 286.

⁴ În perioada de raportare, listele anuale respective au fost publicate la 5 iunie 2014 (JO C 169), la 24 aprilie 2015 (JO C 135), la 27 aprilie 2016 (JO C 149), la 11 mai 2017 (JO C 147) și la 27 aprilie 2018 (JO C 149).

- a respins șase cereri pe motiv că acestea vizau acorduri cu țări terțe incluse deja în cadrul negocierilor la nivelul UE privind investițiile;
- 22 de notificări au fost retrase de statele membre pe parcursul procedurii de autorizare.

La 31 decembrie 2019:

- 27 de proceduri de autorizare erau pendinte, întrucât Comisia le-a solicitat statelor membre să furnizeze informații suplimentare cu privire la acordurile pentru care au solicitat o autorizație;
- procesul de luare a deciziilor în legătură cu opt cereri de autorizare se afla în curs de desfășurare.

Cereri de autorizare pentru încheierea unui nou acord sau pentru modificare (articolul 11)

In perioada 2013-2019:

- statele membre au depus un număr total de 76 de cereri de autorizare pentru semnarea și încheierea unui acord recent negociat sau pentru modificarea unui acord existent;
- Comisia a acordat în total 48 de autorizații în temeiul articolului 11, dintre care 24 de autorizații au fost acordate pentru noi acorduri și 24 pentru modificări. Trei cereri au fost retrase de statele membre pe parcursul procedurii de autorizare.

La 31 decembrie 2019, 25 de proceduri de autorizare erau pendinte, deoarece Comisia le-a solicitat statelor membre să furnizeze informații suplimentare cu privire la acordurile pentru care au solicitat o autorizație.

Cereri de autorizare pentru acordurile semnate în perioada cuprinsă între intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona și intrarea în vigoare a regulamentului (articolul 12)

- Statele membre au depus 62 de cereri de autorizare pentru acorduri semnate între 1 decembrie 2009 și 9 ianuarie 2013, astfel cum se prevede la articolul 12.
- Comisia a acordat 33 de autorizații în temeiul articolului 12, dintre care 16 au fost acordate pentru noi acorduri, iar 17 pentru protocoale de modificare a acordurilor existente.

La 31 decembrie 2019, restul de 29 de proceduri de autorizare erau pendinte, deoarece statelor membre li s-a solicitat să furnizeze informații suplimentare.

Evoluția autorizațiilor acordate

Tabelul de mai jos arată evoluția autorizațiilor acordate în conformitate cu articolele 9, 11 și 12 în perioada de raportare 2013-2019:

Autorizații <u>acordate</u> în temeiul articolelor 9, 11 și 12 (2013 - 2019)

	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	Total
Articolul 9 - Autorizații pentru a negocia:								
Noi ABI ⁵	44	49	1	8	49	2	11	164
Modificări	28	13	-	5	23	-	8	77
Total	72	62	1	13	72	2	19	241
Autorizații acordate în temeiul articolelor 9, 11 și 12 (2013 - 2019)								
	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	Total
Articolul 11 - Autorizații pentru a încheia:								
Noi ABI	8	5	1	3	3	2	2	24
Modificări	7	10	4	-	-	1	2	24
Total	15	15	5	3	3	3	4	48
Articolul 12 - Autorizații:								
Pentru noi ABI	15	1	-	-	-	-	-	16
Pentru modificări	17	-	-	-	-	-	-	17
Total	32	1	-	-	-	-	-	33
Numărul total de autorizații în temeiul articolelor 9, 11 și 12								322

Astfel cum se arată în tabel, în 2013 și 2014, primii doi ani de punere în aplicare a regulamentului, a existat un număr mare de cereri de autorizare și de autorizații acordate, în special pentru deschiderea de noi negocieri (articolul 9). Totuși, în 2015 au fost acordate foarte puține autorizații. Această perioadă a coincis cu discuțiile și evoluțiile legate de politicile UE în ceea ce privește o abordare reformată a politicii de investiții. În perioada respectivă, au fost suspendate cele mai multe dintre procedurile de autorizare. Numărul cererilor de autorizare a crescut din nou în anii următori, însă cu o nouă scădere semnificativă în 2018. Numărul relativ mare de autorizații acordate în 2017 și în 2019 se datorează parțial

⁵ ABI înseamnă „acorduri bilaterale de investiții”.

cererilor prezentate de unele state membre prin care solicită autorizații pentru deschiderea mai multor negocieri cu diferite țări terțe.⁶

Trebuie subliniat numărul relativ redus de 48 de autorizații pentru semnarea și încheierea de acorduri de investiții în temeiul articolului 11 (defalcăt în 24 de acorduri noi și 24 de modificări ale acordurilor existente) în cei șapte ani de punere în aplicare a regulamentului. Astfel, majoritatea negocierilor care au fost autorizate în temeiul regulamentului nu au fost, de fapt, încheiate încă. Cifrele sugerează că procesele de negociere și de încheiere a negocierilor privind investițiile sunt procese îndelungate: până în prezent, au fost semnate 40 de acorduri bilaterale de investiții suplimentare în temeiul regulamentului (dintre care 16 în temeiul procedurii specifice prevăzute la articolul 12).

Majoritatea cererilor de autorizare în temeiul regulamentului au provenit din Republica Cehă, Ungaria, Italia, Lituania, Malta, Portugalia, România, Republica Slovacă și Spania. În ceea ce privește acoperirea țărilor terțe în cadrul celor 442 de notificări primite pentru noi acorduri bilaterale de investiții în temeiul articolelor 9, 11 și 12, situația este eterogenă și nu poate fi extrapolată nicio tendință geografică specifică.⁷ Printre țările terțe vizate de cel mai mare număr de cereri depuse de statele membre se numără Iran, Kazahstan, Nigeria, Arabia Saudită, Qatar și Emiratele Arabe Unite.

Pentru a asigura coerența între acordurile bilaterale de investiții și politica de investiții a UE, acordurile bilaterale de investiții autorizate sau modificările aduse acordurilor existente trebuie să includă elementele și standardele esențiale ale abordării reformate a UE. În acest context, este important să se menționeze faptul că, în perioada de șapte ani de punere în aplicare a regulamentului, politica UE de protecție a investițiilor a fost supusă unor reforme și evoluții substanțiale. În 2015, ca urmare a dezbaterii privind Parteneriatul transatlantic pentru comerț și investiții (TTIP), Comisia a prezentat standardul său reformat pentru toate negocierile ulterioare ale UE privind protecția investițiilor.

De atunci, UE a întreprins inițiative atât la nivel bilateral, cât și multilateral, pentru a reforma sistemul de soluționare a litigiilor dintre investitori și stat. În acordurile sale bilaterale de investiții cu țările terțe, UE a înlocuit arbitrajul tradițional ad-hoc între investitori și state cu un model mai durabil de soluționare a litigiilor, inspirat de instanțele internaționale existente, mai exact de sistemul jurisdicțional în materie de investiții („ICS”). Tribunalele ICS sunt compuse din judecători numiți pe o durată determinată de către părțile la acord și sunt supuse celor mai înalte standarde de competență, independență și imparțialitate. Procedurile ICS fac, de asemenea, obiectul unor cerințe ridicate de transparență, inclusiv în ceea ce privește publicarea documentelor legate de litigii și posibilitatea unei intervenții din partea părților terțe.

Totuși, trebuie menționat faptul că sistemele jurisdicționale în materie de investiții stabilite în cadrul acordurilor UE sunt prevăzute a fi provizorii și a fi înlocuite cu un mecanism multilateral de soluționare a litigiilor în materie de investiții odată cu intrarea în vigoare a unui astfel de mecanism. Într-adevăr, în prezent, UE are în vedere la nivel multilateral, în cadrul Comisiei Organizației Națiunilor Unite pentru Dreptul Comercial Internațional („UNCITRAL”)⁸, un proiect pentru înființarea unui tribunal multilateral pentru investiții, care

⁶ Spania pentru 22 de modificări și Republica Slovacă pentru 34 de acorduri bilaterale de investiții în 2017, Țările de Jos pentru 8 modificări și pentru două acorduri bilaterale de investiții în 2019.

⁷ Analizând toate cererile de autorizare primite în temeiul articolelor 9, 11 și 12, țările terțe au primit cel mult cinci solicitări de negociere din partea statelor membre.

⁸ https://uncitral.un.org/en/working_groups/3/investor-state

s-ar aplica în cazul tratatelor bilaterale de investiții viitoare și existente, inclusiv al celor care sunt în vigoare între statele membre ale UE și țările terțe.

Pentru moment, abordarea reformată a UE în ceea ce privește protecția investițiilor și soluționarea litigiilor în materie de investiții se reflectă, în măsura în care acest lucru este posibil, în deciziile Comisiei de autorizare a încheierii de noi acorduri bilaterale de investiții ale statelor membre cu țări terțe. În ceea ce privește standardele privind protecția investițiilor, acestea includ: afirmarea dreptului de a reglementa; o circumscriere clară a standardului privind tratamentul corect și echitabil; o definiție clară a exproprierii directe și indirecte; interzicerea consolidării investițiilor prin reducerea sau relaxarea legislației sau a standardelor naționale privind mediul și condițiile de muncă sau prin neaplicarea efectivă a legislației și a standardelor respective și trimiterea la drepturile omului și la dezvoltarea durabilă și promovarea standardelor recunoscute la nivel internațional referitoare la responsabilitatea socială a întreprinderilor, cum ar fi Liniile directoare ale OECD privind societățile multinaționale și Principiile directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului.

În ceea ce privește soluționarea litigiilor în materie de investiții, aceasta include: un cod de conduită pentru membrii tribunalului; norme privind transparența; angajamente pentru ca litigiile să intre sub incidența unui viitor tribunal multilateral pentru investiții și dispoziții privind dreptul aplicabil care să asigure menținerea autonomiei ordinii juridice a UE. Având în vedere obiectivul urmărit de a înlocui dispozițiile bilaterale de soluționare a litigiilor dintre investitori și statele membre cu un tribunal multilateral pentru investiții și luând în considerare potențialele implicații legate de resursele necesare stabilirii unor sisteme jurisdicționale în materie de investiții distincte în cadrul tuturor tratatelor bilaterale de investiții ale statelor membre, Comisia nu solicită pentru moment statelor membre ale UE să prevadă ICS în tratatele lor bilaterale de investiții. Mai degrabă, obiectivul legat de stabilirea unui tribunal multilateral pentru investiții este urmărit prin angajamentele statelor membre de a negocia cu partenerii lor la tratat utilizarea tribunalului multilateral pentru investiții în viitor.

De asemenea, statele membre trebuie să se asigure că noile acorduri bilaterale de investiții sau cele revizuite sunt compatibile cu dreptul UE [articolul 9 alineatul (2)] și că niciuna dintre dispoziții nu împiedică statele membre să își îndeplinească obligațiile care rezultă din calitatea lor de state membre ale Uniunii Europene.⁹ În acest sens, Comisia recomandă includerea unei așa-numite clauze referitoare la „organizațiile de integrare economică regională” (REIO).

În conformitate cu articolul 13 din regulament, Comisia are posibilitatea de a interveni în cazurile în care statele membre acționează în calitate de respondenți. Printre litigiile care au fost notificate de statele membre în temeiul articolului 13, Comisia a intervenit până acum sau a solicitat să intervină în trei cazuri: un caz care privește chestiuni legate de ajutorul de stat, unul legat de mecanismul unic de rezoluție al UE și altul referitor la punerea în aplicare de către un stat membru a cadrului de politică al UE în domeniul energiei. Având în vedere legăturile dintre aceste cazuri și politicile instituite ale UE, obiectivul intervențiilor Comisiei este de a clarifica cadrul și procedurile juridice ale UE în legătură cu faptele care fac obiectul litigiilor. Într-un alt caz, Comisia a autorizat un stat membru să inițieze procedurile de soluționare a litigiilor împotriva unei țări terțe, deși, în cele din urmă, cazul nu a fost cercetat de statul membru respectiv.

⁹ Tratatele bilaterale de investiții încheiate între statele membre și țările candidate pentru aderarea la UE sunt autorizate cu condiția ca acestea să fie reziliate imediat în cazul unei eventuale aderări. Acest lucru are la bază hotărârea Achmea (C-284/16).

4. Revizuirea necesității de a aplica în continuare capitolul III din regulament

Obiectivul general al regulamentului, de stabilire a dispozițiilor tranzitorii necesare pentru acordurile bilaterale de investiții încheiate de statele membre până când acestea vor fi înlocuite progresiv cu acorduri de investiții la nivelul Uniunii, este în continuare relevant.

De la intrarea în vigoare a regulamentului, Uniunea a încheiat negocierile pentru patru acorduri care vizează protecția investițiilor, și anume acorduri cu Canada, cu Mexic, cu Singapore și cu Vietnam. Niciuna dintre dispozițiile privind protecția investițiilor nu a intrat încă în vigoare¹⁰. La intrarea în vigoare, aceste patru acorduri vor înlocui un număr total de 57 de acorduri de investiții încheiate de statele membre. De asemenea, la nivelul UE sunt în prezent în curs de desfășurare negocieri privind investițiile cu o serie de țări terțe precum China, Chile, Indonezia, Japonia și Tunisia.¹¹

Având în vedere solicitările statelor membre de a încheia noi acorduri de investiții sau de a le modifica pe cele existente și având în vedere că înlocuirea acordurilor de investiții UE va necesita o anumită perioadă de timp, este necesar să se aplice în continuare dispozițiile tranzitorii prevăzute de Regulamentul (UE) nr. 1219/2012. Acest lucru este confirmat de faptul că, în cursul perioadei de raportare, Comisia a primit un flux constant - deși cu unele fluctuații - de cereri din partea statelor membre pentru acorduri bilaterale de investiții. Unele state membre au depus un număr considerabil de cereri în conformitate cu capitolul III, iar diversitatea geografică din cadrul rețelei țărilor terțe sugerează că acordurile bilaterale de investiții sunt considerate un instrument util statelor membre pentru a urmări oportunități economice și interese și priorități specifice în cazurile în care interesul Uniunii este limitat.

Privind în perspectivă, este încurajator faptul că mai multe state membre¹² și-au revizuit deja sau sunt în curs de a-și revizui textele model ale tratatelor bilaterale de investiții în vederea înlocuirii acordurilor bilaterale de investiții mai vechi cu altele noi, care să reflecte standarde modernizate, în conformitate cu politica reformată a UE în domeniul investițiilor. În acest context, capitolul III din regulament nu oferă doar instrumentele necesare pentru a autoriza în mod oficial astfel de inițiative bilaterale în baza unor criterii care reflectă cele mai recente standarde de politică a UE în materie de investiții, dar permite și mecanisme pentru a asigura un dialog în materie de politici între Comisie și statele membre.

Foarte important este faptul că capitolul III poate fi considerat un instrument eficace pentru ca statele membre să promoveze abordarea și standardele reformate privind politica de investiții a UE la nivel mondial. Statele membre au posibilitatea de a acționa ca avocați ai standardelor modernizate ale UE în regiunile în care nu există un acord al Uniunii. Comisia încurajează în continuare statele membre să își modernizeze acordurile mai vechi pentru a asigura coerența generală cu abordarea UE. Având în vedere că statele membre includ, de asemenea, în noile lor tratate bilaterale de investiții sau în cele modificate, dispoziții pentru a asigura aplicarea, în cazul litigiilor care intră sub incidența unor astfel de acorduri, a unui viitor mecanism multilateral de soluționare a litigiilor, aceste acorduri și sprijinul activ al statelor membre în

¹⁰ CETA și Acordul cu Singapore privind protecția investițiilor sunt încă în curs de ratificare de către statele membre. Parlamentul European a aprobat Acordul privind protecția investițiilor dintre UE și Vietnam la 12 februarie 2020, iar acordul este încă în curs de ratificare de către statele membre. Textul Acordului de asociere UE-Mexic modernizat este aproape finalizat.

¹¹ Pentru lista completă, a se consulta: <https://trade.ec.europa.eu/doclib/html/118238.htm>

¹² De exemplu, Țările de Jos au adoptat în 2019 un nou model de text pentru acordurile bilaterale de investiții, ca bază pentru renegocierea acordurilor lor anterioare. Multe alte state membre lucrează în prezent la inițiative similare.

cadrul discuțiilor UNCITRAL pentru un tribunal multilateral pentru investiții constituie astfel și un mijloc util de promovare a aplicării unui astfel de mecanism multilateral nou odată cu intrarea sa în vigoare.

În acest context, Comisia recomandă aplicarea în continuare a capitolului III din regulament.
